

THIS GIRL

ez a lány

**A SZÍVCAPÁS-SOROZAT
HARMADIK KÖTETE**

*fine
selection*

COLLEEN HOOVER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

COLLEEN HOOVER

THIS GIRL

e z a l á n y

**A SZÍVCSAPÁS-SOROZAT
HARMADIK KÖTETE**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Anyámnak

1.

A nászút

HA ÖSSZEGYŰJTENÉK MINDEN ROMANTIKUS verset, könyvet, dalt és filmet, amit valaha olvastam, hallottam vagy láttam, és valahogy egy üvegbe zárnám belőlük az összes lélegzetelállító pillanatot, még az is elhalványulna a mostani mellett.

Ez a pillanat egyszeri és megismételhetetlen.

Itt fekszik velem szemben az ágyon, fejét a karjára hajtja, és lágyan simogatja a kézfejemet. A haja egy része szétterül a párnán, másik része a vállára és a nyakára omlik. Szemével a kezemen köröző ujjait követi. Már lassan két éve ismerem, de még sohasem láttam ilyen boldognak. Végre nem kell egyedül cipelnie az elmúlt időszak terheit, és ez érződik rajta. Mintha a tegnapi igenek után a rengeteg baj és fájdalom egy csapásra szertefoszlott volna. A múltunk könnyebbé vált, mert innentől már együtt birkózunk meg vele. Mostantól átveszem tőle, amit csak lehet. Jöjjön bármilyen akadály, én minden erőmmel azon leszek, hogy elgördítsem *előle*. Azóta erre várok, mióta először megpillantottam.

Rám néz és elmosolyodik, aztán felnevet, és arcát a párnába fúrja.

Odahajolok, és pusztit nyomok a nyakára.

– Mi olyan vicces? – kérdezem.

Felnéz rám. Az arca bíborvörös. Megrázza a fejét, és újra kacagásban tör ki.

– Mi – feleli. – Még csak huszonnégy óra telt el, de én már nem is számolom, hányszor...

Megpusztilom a lángoló pofiját, és én is elnevetem magam.

– Én már torkig vagyok a számolgatással, Lake. Egy életre elegendem volt belőle.

Átölelem a derekát, és magamra húzom. Felém hajol, hogy megcsókoljon, de a hajzuhataga közénk hullik. Az éjjeliszekrényről elveszem a hajgumiját, és kontyot kötök a tarkójára.

– Így ni! – húzom vissza az arcát az enyémhez. – Mindjárt jobb.

Lake makacsul ragaszkodott a fürdőköpenyekhez, de valójában egyszer sem vettük fel őket. A ronda blúza a padlón hever, éppen ott, ahová előző este dobtam. Mondanom sem kell, hogy ez volt életem legjobb huszonnégy órája.

Puszilgatni kezdi az arcomat. Leér az államhoz, majd feltornázza magát a fülemig.

– Éhes vagy? – suttogja.

– Igen, de nem ételre vágyom – felelem.

– Még teljes huszonnégy óra áll előttünk. Ha tartani akarod a tempót, akkor szükséged lesz az energiára. Amúgy ma még nem is ebédeltünk – dől hátra mosolyogva.

Legördül rólam, és az éjjeliszekrényről felveszi a szobaszerviz étlapját.

– Bármit, csak ne hamburgert! – szólalok meg.

– Lassan túltehetnéd már magad ezen az ügyön – forgatja a szemét nevetve.

Végigfuttatja tekintetét a menükártyán, majd rábök az egyik sorra.

– Mit szólnál a Wellington-bélszínhez? Mindig meg akartam kóstolni.

– Jól hangzik – felelem, miközben egyre közelebb kúszom hozzá.

A telefonhoz lép, és tárcsázza a szobaszerviz számát. Miközben próbál komoly párbeszédet folytatni, én folyamatosan csókolgatom a hátát, hogy megnevettesem. Amikor végez, leteszi a kagylót, visszafekszik az ágyba, alám csusszan, és ránk húzza a takarót.

– Van húsz perced – suttogja. – Gondolod, hogy elég lesz?

– Tíz is elég.

A WELLINGTON-BÉLSZÍN NEM OKOZ CSALÓDÁST. Az egyetlen probléma, hogy a tömött bendőnk miatt mozdulni sem tudunk. A szobába lépésünk óta először bekapcsoljuk a tévét. Attól tartok, hogy a következő két órára szünetet kell beiktatnunk. Lábaink egymásba fonódnak, és Lake feje a mellkasomon nyugszik. Egyik kezemmel a haját, a másikkal a csuklóját simogatom. Valahogy még egy sima ágyban tévézés is különleges élménnyé válik, ha közben átöleljük egymást.

– Will! – könyököl fel Lake az ágyon. – Kérdezhetek valamit?

Végigsimít a mellkasomon, és megpihenteti a kezét a szívem fölött.

– Mindennap tíz kört futok az egyetemi pályán, plusz naponta kétszer száz felülést csinálok – felelem.

Kérdő arckifejezéssel néz rám, mire a hasamra mutatok.

– Nem a hasizmomra vársz magyarázatot?

Felnevet, és játékosan a karomba bokszol.

– Nem, képzel, nem a *hasizmod* érdekel – mondja, majd lehajol, és puszt nyom a pocakomra. – Nem mintha nem tetszene.

Megsimogatom az arcát, és finoman magam felé fordítom.

– Kérdezz, amit csak akarsz!

Felsőhajt, fejét visszaengedi a párnára, és a plafonra bámul.

– Te nem érzel büntudatot, amiért ilyen boldogok vagyunk? –
suttogja.

Közelebb kúszom hozzá, és átkarolom.

– Lake! Egy percig se rágódj ezen! Ők is pontosan ezt akarták
volna.

Rám néz, és kicsikar magából egy halvány mosolyt.

– Tudom, hogy ezt akarnák. Csak éppen... nem is tudom. Per-
sze, ha arról lenne szó, egy szempillantás alatt odadobnék mindent,
ha ezzel visszahozhatnám őket. De ha az életünk nem úgy alakul,
ahogy, mi ketten talán sohasem találkozunk. Ezért aztán néha bün-
tudatom támad, mert...

– Csssst! – nyomom az ujjam a szájára. – Ne gondolj ilyesmire!
Ne gondolj arra, *mi lett volna*, ha...

Fölé hajolok, és megcsókolom a homlokát.

– De ha ettől jobban érzed magad, én értem, miről beszélsz. Et-
től függetlenül felesleges ezen filózni. A történeteken úgysem változ-
tathatunk.

Kezét a kezembe teszi, ujjait az enyéembe kulcsolja, és megpu-
szilja a kézfejemet.

– Apa odalett volna érted – szólal meg.

– Anya pedig *érted* – felelem.

Elmosolyodik.

– Csak még egy apró megjegyzés a múlttól, aztán ígérem, hogy
leállítom magam – néz rám gonoszkás vigyorral. – Örülök, hogy az
a szemét Vaughn dobott téged.

– Én is – nevetek.

Mosolyog, és elengedi a kezem. Felém fordul, és elkomolyodik.
Adok egy puszit a tenyerébe.

– Gondolod, hogy feleségül vetted volna? – kérdezi.

– Ez most komoly, Lake? – grimaszolok nevetve. – Tényleg erről akarsz most beszélni?

Szégyenlősen mosolyog.

– Csak kíváncsi vagyok. Korábban nem sokat beszéltünk a múltunkról, de most, hogy elköteleztük magunkat, már nem érzem olyan kellemetlennek. Különben is rengeteg mindent szeretnék tudni rólad. Például, hogy mit éreztél, amikor olyan csúnyán faképnél hagyott.

– Furcsa, hogy éppen a nászutunkon hozod fel ezt a témát – mondom.

– Én csak szeretnék még jobban megismerni – vonja meg a vállát. – Most, hogy a jövőnk egybefonódik, szeretném jobban megismerni a múltadat. Mellesleg – vigyorog –, időre van szükséged, hogy újra formába lendülj. Mi mást csinálhatnánk az elkövetkező egy-két órában?

Igaza van. Túl fáradt vagyok a mozgáshoz. Bár csak titokban számoltam, huszonnégy óra alatt kilenc menet valószínűleg mégiscsak valamiféle rekordnak számít. A hasamra fordulok, párnát gyömöszölök az állam alá, és belevágok a történetembe.

A szakítás

– JÓ ÉJT, CAULDER!

Lekapcsolom a lámpát. Remélem, ma éjjel már az ágyában marad. Ez a harmadik este, amit kettesben töltünk itthon. Tegnap éjjel Caulder félt egyedül aludni, ezért átjött hozzám. Jó lenne, ha ez nem válna a szokásává, bár ha igen, azt is tökéletesen megérteném.

Még mindig nem tudok napirendre térni az elmúlt két hét eseményei fölött, a döntéseimről nem is beszélve. Remélem, hogy helyesen cselekszem. A szüleim biztosan örülnek, hogy együtt maradunk, de annak már kevésbé, hogy emiatt sutba vágtam az ösztöndíjamat.

Miért beszélek róluk még mindig jelen időben?

Mostantól minden más lesz. Elvánszorgok a hálószobámig, és az ágyra dőlök. Még ahhoz is fáradt vagyok, hogy leoltsam a villanyt. Amint behunyom a szemem, halk kopogást hallok.

– Caulder, nem lesz semmi baj. Menj szépen vissza az ágyadba!
– nyögök fel.

Feltápászkodom, hogy visszatereljem a szobájába. Ha hét éven át képes volt egyedül aludni, akkor most is menni fog neki.

– Will!

Az ajtó lassan kinyílik, és Vaughn lép be rajta. Nem számítottam rá ma este, de örülök, hogy itt van. Úgy tűnik, megérzi, mikor van rá a legnagyobb szükségem. Odalépek hozzá, becsukom mögötte az ajtót, és átölelem.

– Szia! – suttogom. – Hogy kerülsz te ide? Azt hittem, ma visszaszamész az egyetemre.

Lefejti magáról a karomat, és közben szánakozó mosoly ül ki az arcára. Leül az ágyra. Érzem, hogy kerüli a tekintetemet.

– Beszélünk kell – szólal meg.

Ettől az arckifejezéstől borzongás fut végig rajtam. Még sohasem láttam ennyire feszengeni. Gyorsan mellé ülök, és a számhoz húzom a kezét.

– Mi a baj? Jól vagy? – kérdezem, és a füle mögé tűnök egy elsza-
badult hajtcincset.

Potyogni kezdenek a könnyei. Átölelem, és magamhoz szorítom.

– Vaughn, mi bajod van? Kérlek, mondd el!

Egy szót sem szól, csak sírdogál tovább. Hagyok neki egy kis időt, hogy összeszedje magát. A lányoknak néha jót tesz, ha kisírják magukat. Amikor megnyugszik, felegyenesedik, és megfogja a kezemet. Még mindig nem néz a szemembe.

– Will... – vág bele, de itt elakad.

Ahogy a nevemet kimondja, az a hang... hirtelen eluralkodik rajtam a pánik, a szívverésem felgyorsul. Felpillant rám, de nem bírja sokáig. Újra elfordul.

– Vaughn! – nézek rá bizonytalanul, remélve, hogy félreértem a szándékait.

Kezemet két oldalról az arcára teszem, és magam felé irányítom a tekintetét. Remegő hangomból tisztán kihallatszik a félelem.

– Mire készülsz, Vaughn?

Szinte megkönnyebbül, hogy kezdem kapiskálni a dolgot.

– Sajnálom, Will – rázza meg a fejét. – Nagyon sajnálom. Én ezt nem tudom tovább csinálni.

A szavai súlyos kövekként zúdulnak rám. *Ezt?* Nem tudja tovább csinálni *ezt?* Mikor lett a kapcsolatunkból *ez?* Nem válaszolok. Mi az ördögöt lehetne erre mondani?

Látja rajtam a megdöbbenést, ezért megszorítja a kezemet.

– Nagyon sajnálom – suttozja újra.

Elhúzódok tőle, felpattanok és hátat fordítok neki. Idegesen belerúrok a hajamba, és mély lélegzetet veszek. A bennem felgyülemelő feszültség könnyek formájában készül utat törni magának, de minden erőmmel azon vagyok, hogy elrejtsem őket Vaughn elől.

– Én egyáltalán nem számítottam erre, Will – folytatja. – Túl fiatal vagyok még az anyasághoz. Nem készültem fel ekkora felelősségre.

Tényleg megteszi. Tényleg szakít velem. Két héttel a szüleim halála után most ő is összetöri a szívemet. Ki *képes* ilyesmire? Nem

tudja, mit csinál. Ez csak a sokk... ennyi az egész. Felé fordulok, és a szemébe nézek. Már az sem érdekel, ha látja rajtam, mennyire kikészültem.

– Én sem számítottam rá – felelem. – Semmi baj. Csak megijedtél.

Visszaülök az ágyra, és magamhoz húzom.

– Nem kérem, hogy Caulder anyja legyél, Vaughn. Egyelőre a világon *semmit* sem kérek tőled.

Még szorosabban ölelem, és ajkamat a homlokára tapasztom. Ettől újra sírva fakad.

– Ne csináld ezt! – suttogom a hajába. – Ne csináld ezt velem! Ne most!

Elfordítja a fejét.

– Ha most nem teszem meg, talán sohasem leszek rá képes.

Feláll, és már indulna kifelé, de én visszarántom. Átölelem a derekát, és a fejemet a hasára szorítom.

– *Kérlek!*

Ujjait végigfuttatja a hajamon, majd le a nyakamon, aztán előredől, és megpuszítja a fejem búbját.

– Szörnyen érzem magam, Will – suttogja. – *Rettenetesen*. De pusztán sajnálatból nem élhetek olyan életet, amire nem állok készen.

Homlokomat a pólójára szorítom, és közben próbálom megemészteni a hallottakat.

Ö *sajnál* engem?

Elengedem a derekát, és ellököm magamtól. Leereszti a kezét, és hátralép egyet. Felálllok, és kinyitom az ajtót, jelezve, hogy ideje távoznia.

– Nincs szükségem a sajnálatodra – nézek a szemébe.

– Will, kérlek, ne! Ne légy dühös rám! – néz rám könnyes szemmel.

Amikor sír, a szeme fényes, mélykék árnyalatba fordul. Régen mindig az óceánhoz hasonlítottam, de most, hogy újra így látom, már *gyűlölöm* az óceánt.

Hátat fordítok neki, és fejemet a fának nyomva két oldalról az ajtófélfába kapaszkodom. Behunyom a szemem, hogy a könnyeim ne találjanak kiutat. A sok feszültség, stressz és érzelem, ami az elmúlt két hétben felgyülemlett bennem, most kitörni készül. Vaughn vigasztalásképpen óvatosan megfogja a vállamat, de én lerázom magamról.

– *Két hét*, Vaughn! – kiáltok felé fordulva.

Közben rádöbbenek, milyen hangos vagyok, ezért visszafogom magam, és közelebb lépek hozzá.

– Mindössze *két hét* telt el a szüleim halála óta! Hogy tudsz ebben a helyzetben *magadra* gondolni?

Elviharzik mellettem, ki a nappaliba. Felkapja a táskáját a kanapéról, és a kijárat felé indul. Kinyitja az ajtót, de mielőtt kilépne rajta, még egyszer visszafordul.

– Egy nap még hálás leszel nekem ezért, Will. Tudom, hogy most nem így érzed, de egy nap majd rájössz, hogy mindkettőnk számára ez volt a legjobb döntés.

Már majdnem kint van, amikor utána kiáltok:

– Ami *neked* a legjobb, Vaughn! Azt teszed, ami *neked* a legjobb!

Amint eltűnik a szemem elől, összeomlok. Berohanok a szobámba, becsapom magam mögött az ajtót, és ököllel ütni kezdem, egyre erősebben. Amikor már nem érzem a kezemet, behunyom a szemem, és a homlokomat a fának szorítom. Annyi mindent kellett feldolgoznom az elmúlt két hétben – nem tudom, képes leszek-e még ezt is megemészteni.

Mi a fene történt az *életemmel*?

Leülök az ágyra, és a térdemre könyökölve a kezembe temetem az arcomat. A szüleim az éjjeliszekrényen álló üvegkeretből mosolygva figyelik a vergődésemet. Csendben végignézik, ahogy az elmúlt napok szörnyűségei lassan darabokra cincálnak. Miért nem készültek fel semmire? Miért hagyták, hogy magamra maradjak ekkora felelősséggel a nyakamban? Miattuk elveszítettem az ösztöndíjamat, életem szerelmét, és a jövőm teljesen bizonytalanná vált. A kezembe veszem a képet, és hüvelykujjamat a fedőlapra nyomom. Beleadom minden erőmet, amíg az üveg recsegve szét nem reped. Amikor szilánkokra törik – mint az életem –, hátradőlök, és teljes erőmből a falhoz csapom. A keret ripityára törik, darabjai beterítik a szőnyeget.

Éppen készülök lekapcsolni a lámpát, amikor kopogást hallok.

– Menj innen, Vaughn! *Kérlek!* – nyögök fel erőtlenül.

Caulder az ajtóban áll, és sír. Rémültnek tűnik. Ugyanazt a félelmet látom rajta, amit már annyiszor a szüleink halála óta. Akkor is így nézett rám, amikor a kórházban elbúcsúztam tőle, és a nagyiénk gondjaira bízta. Ez az a pillantás, ami minden egyes alkalommal cafatokra tépi a szívemet. Ettől azonnal kijózanodok. Megtörlöm a szemem, és intek neki, hogy jöjjön közelebb. Átölelem, az ölemben ültetem, és erősen szorítom, miközben ő az ingembe zokog. Ringatom, és közben simogatom a haját. Megpuszilom a homlokát.

– Akarsz ma éjjel is velem aludni, kisöreg?

2.

A nászút

— **A**ZTA! – csóválja a fejét hitetlenkedve Lake. – Micsoda egy önző liba!

– Bizony! Hála istennek! – felelem.

Kezemet a tarkóm mögé kulcsolva a hátamra fekszem az ágyon, és a plafonra meredek, akárcsak ő.

– Vicces, hogy a történelem csaknem megismételte önmagát.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezi.

– Gondolj csak bele! Vaughn azért hagyott el, mert nem akart sajnálatból velem maradni, *te* pedig azért szakítottál velem, mert azt hitted, hogy én maradtam *veled* sajnálatból.

– Én nem is szakítottam veled – védekezik.

– A fenéket nem! – ülök fel nevetve. – Ezt mondtad: „Nem baj, ha napokba, hetekbe vagy akár hónapokba telik.” Ez bizony szakítás.

– Nem igaz. Csak időt akartam hagyni neked, hogy gondolkodhass.

– Csakhogy nekem nem kellett idő – dőlök vissza az ágyra, ezúttal felé fordulva. – Én úgy éreztem, hogy végeztél velem.

– Na, igen – néz rám. – Néha két embernek el kell válnia ahhoz, hogy felismerjék, mekkora szükségük van egymásra.

Megfogom a kezét, és a hüvelykujjammal simogatni kezdem a kézfejét.

– Soha többet nem szeretnék elválni tőled – suttogom.

– Soha – néz rám komolyan.

Sebezhetőnek tűnik, ahogy csendben figyel. Az arcomat fürkészi, majd szája óvatos mosolyra húzódik. Nem beszél, de nincs is rá szükség. Most, hogy itt vagyunk, csak mi ketten, kizárva a külvilágot, már egy szemernyi kétséget sem érzek. Tudom, hogy igazán, teljes szívéből szeret.

– Mit gondoltál, amikor először megláttál? – kérdezi. – Mivel vettelek rá, hogy randira hívj? Mondj el mindent, még a rossz benyomásokat is!

– Olyan nem volt – nevetek. – Talán egy-két pajzán gondolat, de semmi rossz.

Elvigyorodik.

– Akkor azokat se hagyd ki!

A megismerkedés

A TELEFONT A VÁLLAMMAL NYOMOM A FÜLEMHEZ, miközben gyorsan begombolom az ingemet.

– Ígérem, nagy! – hadarom. – Pénteken munka után rögtön megyünk. Öt körül ott leszünk. De most mennem kell, mert késésben vagyok. Holnap hívlak.

Nagy! elköszön, és mindketten letesszük a kagylót. Caulder végigtrappol a nappalin a vállára vetett hátizsákkal, fején műanyag

katonai sisakkal. Mindennap megpróbál valamit becsempészni az iskolába. A múlt héten kijutott a kocsiból az övén egy játék pisztolytáskával anélkül, hogy észrevettem volna.

Lekapom a sisakot a fejeről, és a kanapéra hajítom.

– Szállj be a kocsiba! Én még összeszedem a holmimat.

Caulder kimegy, én pedig stócba rendezem a konyhapulton szétterített papírhalmozatot. Fél éjszaka fent voltam, és dolgozatokat osztályoztam. Még csak nyolc hete álltam munkába, de már kezdem érteni, miért kell lasszóval fogni a tanárokat. A papírokat iratgyűjtőbe teszem, majd az egészet bevágom a táskámba, és elindulok kifelé.

– *Remek* – morgok magamban, amikor megpillantom az utcánkba beforduló kisteherautót.

Alig egy év alatt ez a harmadik család, amelyik ebbe a házba költözik. Semmi kedvem segíteni nekik kipakolni, különösen négy óra alvás után. Remélem, végeznek, mire hazaérek, különben úgyis erőt vesz rajtam a jó modor, és felajánlom a szolgálataimat. Bezárom magam mögött az ajtót, és a kocsihoz szaladok. Amikor beülnék, észreveszem, hogy Caulder nincs ott. Felnyögök, és az ülésre dobom a táskát. Ez a kölyök mindig a legrosszabb pillanatot választja ki a bújócskázáshoz. Már legalább tíz perce úton kellene lennünk.

Hátranézek, hátha megint a láb résznél rejtőzött el, de végül az utca túloldalán találok rá: ott játszik és nevetgél egy másik, vele egykorúnak tűnő sráccal. *Ez legalább jó hír.* Ha talál magának társaságot, akkor talán kevesebbet lóg majd rajtam.

Szólongatni kezdem, de közben a tekintetem újra a kisteherautó irányába kalandozik. A lány, aki vezeti, nem lehet idősebb nálam, mégis magabiztosan, segítség nélkül tolat azzal a böhöm járgánnyal. A kocsiajtónak dőlve figyelem, ahogy a kertitörpék között manőverezik. Ez érdekes lesz. A show-műsor végül elmarad, mert a csaj simán

leparkol. Aztán ahelyett, hogy kipattanna, és gyönyörködne a művében, leállítja a motort, letekeri az ablakot, és a műszerfalnak támasztja a lábát. Nem is tudom, mi az, ami annyira meghökkent a viselkedésében. Szinte már *érdekelni* kezd. Ujjjaival a kormányon dobol, majd egyszer csak a tarkójához nyúl, és kiengedi a lófarokba fogott tincseit, amik most a vállára omlanak. Megmasszírozza a fejét, és összeborzolja a haját.

A mindenit!

Miközben a mellette játszó fiúkat figyeli, bennem akaratlanul is dolgozni kezd a kíváncsiság. Ki lehet ő? A kissrác nővére? Vagy az anyja? Nem tűnik elég idősnek egy ekkora gyerekhez, de az utca túloldaláról nem könnyű megállapítani a korát. És miért üldögél még mindig a teherautóban?

Már jó néhány perce bámulom, amikor begördül egy dzsip, és megáll mögöttem.

– *Istenem, add, hogy ne egy pasi legyen!* – suttogom magamban.

Remélem, nem a barátja az, vagy ami még rosszabb – a *férje*.

Egyáltalán mit érdekel ez engem? Másra sincs most szükségem, mint egy újabb zavaró tényezőre. Főleg, ha az illető éppen velem szemben lakik.

Meglepően hangosra sikerül megkönnyebbült sóhajom, amikor a kocsiból egy nő száll ki. Idősebbnek tűnik, mint a lány, talán az anyukája. A nő becsapja maga mögött az ajtót, és üdvözlí a feljárón állogáló főbérlet. Mielőtt még lebeszélhetném magam róla, lépegetni kezdek a házuk felé. Végül mégiscsak kedvet kaptam, hogy segítsek nekik.

Miközben átvágok az úttesten, egy pillanatra sem veszem le a szemem a teherautóban ülő lányról. Ő Cauldert és a másik srácot figyeli, így engem még csak észre sem vesz. Nem tudom, mi az, ami

ilyen erővel vonz hozzá. Talán az arc kifejezése... Szomorúnak látszik, és ez valamiért rosszul érint engem.

Egy szál magamban ácsorgok a kisteherautó anyósülése mellett, és megbabonázva bámulok be az ablakon. Nem azért, mert annyira vonzó, bár tény, hogy *az*. Inkább a tekintete miatt. *Az a mélység!* Tudni akarom, mire gondol.

Nem. Tudnom *kell*, mire gondol.

Kiszól valamit a fiúknak, majd kinyitja az ajtót, és kiszáll. Hirtelen rádöbbenek, milyen röhejesen festhetek, ahogy itt álldogálok földbe gyökerezett lábbal és elkerekedett szemekkel. A házunk irányába pislogok azon tanakodva, hogyan tudnék észrevétlenül visszaszurranni oda. De még mielőtt kereket oldhatnék, Caulder és az új barátja futva megkerülik a teherautót, és hangos nevetés közepette belém ütköznek.

– Egy zombi! – kiabálja Caulder, miután mindkét jómadarat elkapom a gallérjánál fogva.

Amikor meglátom a lányt, én is elnevetem magam. Fejét oldalra hajtva, merev lábakkal dülöngélve kergeti a kölyköket.

– Kapd el őket! – kiáltom neki.

A fiúk próbálnak kiszabadulni a szorításomból, de én csak még erősebben fogom őket. Amikor újra a lányra nézek, a pillantásunk összetalálkozik. *Hüha!* Azok a *szemek!* Ez a legmélyebb zöld árnyalat, amit valaha láttam. Próbálok valami hasonlatot találni rá, de egyszerűen semmi sem jut az eszembe. Ez a szín egyedi és különleges.

Most, hogy közelebbről látom, már biztos vagyok benne, hogy nem a srác anyja. Inkább velem egykorúnak tűnik. Talán tizenkilenc vagy húszéves lehet. Meg kell tudnom a nevét. Ha tudnám, legálább rákereshetnék a Facebookon, és kideríthetném, hogy facér-e.

Atyaisten! Ez az utolsó dolog, amire most szükségem van. Szerelem.

Úgy érzem, mintha olvasna a gondolataimban, ezért gyorsan elkapom a tekintetem. A kiskölyök kihasználja pillanatnyi figyelmetlenségemet, és kiszabadítja magát. Képzeltbeli kardjával nekem támad. Én esdeklőn nézek a lányra.

– *Segíts!* – tátogom hangtalanul.

– Agyat akarok! – üvölti még egyszer a lány, és játékosan megharapdálja Caulder feje búbját.

Addig csiklandozza a kölyköket, amíg ki nem nyúlnak a betonon, aztán nevetve felegyenesedik.

Ahogy a tekintetünk újra összetalálkozik, az arca elvörösödik, és szája furcsa grimaszba rándul, mintha hirtelen elszégyellte volna magát. De ez csak egy röpke pillanatig tart. Utána rögtön olyan mosollyal ajándékoz meg, amitől kedvem támad az égardta világon minden apró részletet kideríteni róla.

– Szia! Will vagyok – nyújtom felé a kezem. – Itt lakunk a szomszédban.

A keze puha és hideg, és az érintésétől azonnal libabőrös leszek. Nem is emlékszem, mikor volt utoljára ilyen hatással rám egy lány. Biztosan a kialvatlanságom miatt érzem így.

– A nevem Layken – mondja, miközben arcára ismét kiül a feszengés. – Azt hiszem, mostantól itt fogok lakni – pillant a háta mögötti épületre, majd újra felém fordul.

Nem tűnik túl boldognak attól, hogy *itt* fog lakni. Szemében ugyanaz a szomorúság jelenik meg, ami az imént, amikor még a teherautóban ült. De miért érint ez meg engem ennyire?

– Isten hozott benneteket Ypsilantiben! – próbálok kétségbeesetten mosolyt csalni a szomorú szemekbe.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Lenéz, és én észreveszem, hogy még mindig rázogatom a kezét. Gyorsan elkapom a sajátomat, és a zsebembe dugom.

– Honnan jöttetek? – érdeklődök.

– Texasból? – válaszolja.

Miért mondja ilyen furcsán? Talán butaságot kérdeztem? Igen. Ritka béna csevegő vagyok.

– Szóval Texas? – kérdezek vissza.

Bólint, de erre már nem mond semmit. Most már kezdem tolakodó szomszédnak érezni magam. Mivel semmilyen frappáns feszültségoldó szöveg nem jut az eszembe, a visszavonulás mellett döntök. Elkapom Cauldert, a vállamra vetem, és figyelmeztetem, hogy elkésünk az iskolából.

– Egyébként hidegfront közeleg. Jobb lenne, ha minél előbb kikapolnátok a kocsiból. Néhány napig elég hűvös lesz errefelé, úgy-hogy ha segítség kell a cipekedéshez, csak szólj! Négy után itthon leszünk – fordulok a lányhoz.

– Kösz szépen – feleli.

Van egy kis délies akcentusa. Eddig nem is tudtam, hogy erre bukom.

Átvágunk az úttesten, és kinyitom Cauldernek a kocsiajtót. Amíg beszáll, én még egyszer visszanézek az utca túloldalára. A kissrác a képzeletbeli karddal éppen hátra szúrja Laykent, aki tettettetett sírás közepette térdre rogy. Ez a játékosság csak még vonzóbbá teszi őt a szememben. A kölyök most a hátára ugrik. Layken felnéz, és észreveszi, hogy őket bámulom. Becsapom Caulder mögött az ajtót, és átmegek a saját oldalamra. Mielőtt beszálok, kicsikarok magamból egy mafla mosolyt és egy integetést, de közben legszívesebben felpofoznám magam.